

*Gabija Radzivilaitė, 7c klasė,
Pasvalio SVALIOS pagrindinė mokykla*

Žemė, kur aš gimiau

Esu lietuvė. Man brangi Lietuva, jog gamta, papročiai, tradicijos, kalba. Manau, jog nerastume nė vieno žmogaus pasaulyje, kuris neturėtų gimtinės. Tėviškė – tai vieta, kurioje pirmą žingsnį žengei, kurioje nuo pat mažens į atmintį įsirižė tik tau vienam pažįstamas aplinkos peizažas.

Mano gimtinė ypatinga. Čia mano paukščių, ypač viversio, pavasario dainos, čia medžių šlamėjimas, vėjelio dvelksmas, laukų pasėlių kvapas. Viskas čia man taip artima ir brangu.

Vis džiaugiuosi, kad gyvenu kaime, gamtos prieglobstyje, kur tiek daug erdvės ir šviesos. Einu per pievas saulutei šviečiant, renku šalpusnio žiedus ir toks gerumas, šiluma apima, jog žodžiais sunkiai apsaityt galiu. Tai turbūt kiekvienas jaučia savo gimtinėje.

Aš gimiau ir užaugau Namišių kaime, Pasvalio rajone. Ir mano tėvai, ir seneliai čia gimė, užaugo, dirbo žemę. Seneliai buvo šio kaimo senbuviai, nuoširdžiai ir kantriai dirbo žemę, laukdavo saulės arba lietaus, džiaugdavosi sėdami saujom grūdus.

Meilę žemei, mūsų maitintojai, seneliai įskiepijo ir mano tėveliams. Kaimo žmogus supranta, kad žemelė mus ne tik ant savo nugaros nešioja, bet ir maitina bei rengia. Tik būtina žemelę mylėti, laiku ir teisingai ją įdirbti, o tuomet ji atsilygina su kaupu.

Lietuva nuo seno garsėja ne tik kaip krepšinio ar dainų, bet ir kaip žemės ūkio kraštas. Kadangi tai yra pagrindinis mūsų turtas, tai privalome jausti pareigą ją prižiūrėti, ja rūpintis, ją dirbti. Todėl, anot mano senelio, nepalikime dirvonų, neartų ir apleistų žemių, nes sulaukėjusi žemė nebemylės mūsų. Sėkime ir auginkime, saugokime ir švarinkime mūsų Lietuvą, kad pasauly ji skambėtų kaip lakštingalos giesmė virš kvepiančių laukų.

*Žygimantas Gudas, 7c klasė,
Pasvalio SVALIOS pagrindinė mokykla*

Žemė, kur aš gimiau

Mano tėviškė – tai vienkiemis Pasvalio rajone. Gal ir neįspūdinga, nes šalia nėra nei upės, nei ežero, tęsiasi lygumos, dirbami laukai ir nedideli miškeliai.

Prie mūsų sodybos yra nedidelis miškelis, į kurį kartais atbėga stirnos ir kiškiai, o šiomet buvo apsigyvenusi lapė.

Ten, kur aš gyvenu, prieš šimtą dvejus metus apsigyveno mano proseneliai: Ignacas Gudas ir Ona Gudienė. Vykstant žemės reformai, jie gavo žemės toliau nuo Tetirvinių kaimo, todėl ir pasistatė trobesius šioje vietoje. Mano prosenelis buvo ne tik ūkininkas, bet ir kariavo pirmajame pasauliniame kare. Jis ir prosenelė užaugino net septynis vaikus. Mano senelis Ignas buvo jauniausias, todėl pagal senąsias tradicijas liko šeimininkauti savo gimtinėje.

Seneliukas visą gyvenimą dirbo kolūkyje staliumi. Močiutė Juozapa Gudienė net devynerius metus iškentėjo tremtyje Sibire. Jai sugrįžus ir seneliams susituokus, šioje sodyboje gimė ir užaugo mano tėtė Arvydas Gudas ir jo brolis Petras.

Dabar šioje šimtametėje sodyboje gyvena mūsų šeima. Atkūrus Nepriklausomybę, vėl iš naujo pradėjo ūkininkauti senelis, o paskui ir tėtė. Mes esame trys broliai: Liudvikas, Žygimantas ir Augustinas. Tėveliai tikisi, jog galbūt vienas, o gal ir visi gyvensime kaime ir dirbsime žemę. Mes mokame visus ūkio darbus, kurie nėra lengvi, bet įdomūs ir nenuobodūs.

Man labai patinka gyventi kaime, kai matau tekančią saulę, girdžiu paukščių balsus, jaučiu, kada ateina pavasaris ir kaip toli girdėti prieš šaltį. Kol kas aš tik norėčiau gyventi kaime, o dirbti mieste. Mano senelis tikisi, jog kol užaugsiu, gal mano požiūris pasikeis, kaip ir visų Gudų.

Žemė, kur aš gyvenu

Esu ūkininko dukra iš Manikūnų kaimo ir noriu pasidalinti mintimis apie savo tėčio ūkininkavimą. Mano tėvelis dirba žemę su modernia technika, kurią gavo parašęs projektą. Technika nuo seno gelbėjo žmogų, palengvindama tokį nelengvą žemdirbio darbą. Su nauja įranga daug greičiau sudirbama žemė, užauginama duona.

Paskutiniaisiais metais pasikeitė darbo sąlygos, pasidarė lengviau dirbti, tėtis grįždavo mažiau pavargęs ir daugiau laiko praleisdavo su mumis.

Nepaisant to, jis dirba labai daug, nors ir padeda keletas darbininkų, tačiau jie nėra labai patikimi, nes mėgsta taurelę ir į darbą žiūri ne taip nuoširdžiai. Gaila, kad norinčių dirbti ir užsidirbti žemės ūkyje labai mažai. Tačiau ir šie su nauja įranga dirbti jiems patinka, nes darbas lengvesnis. Gerai, kai grūdų nebereikia semti kibirais, o tik reguliuoti įrenginius. Žmonės ne taip pavargsta, nebūna tokie pikti. Nors darbo sąlygos nepalyginamai lengvesnės nei prieš kokius penkerius metus, o šiemet dar geriau su nauja įranga, tačiau ūkininko gyvenimas nelengvas.

Labai brangsta trąšos, o grūdų kainos nekyla. Žemdirbio veikla labai priklauso nuo orų. Atsimenu tokius metus, kai vidurvasarį visai nelijo, o kai atėjo laikas rugiapjūtei, prasidėjo lietūs. Taigi sunkumą kelia ne tik ekonomikos vingrybės, bet ir gamta, kurios niekaip nereguliuosi.

Kai dejuojame dėl smulkmenų, kad sunku, tėtis klausia, o kam ir kur dabar lengva. Jis teigia, jog visais laikais sunkumą netrūko, todėl dejuoti neverta, būtina žiūrėti į priekį, o visus sunkumus įveiksime. Man toks tėčio požiūris labai patinka, nes pesimizmas tik trukdytų, o ne padėtų eiti į priekį.

Tėtis yra geranoriškas, bendradarbiauja su broliu, taip pat ūkininku. Mes, vaikai, žinoma, taip pat padedame, mokame žemės ūkio darbus. Anot lietuvių patarlės, darbymečiu ir akmuo kruta, ir mes kaip tik galime padedame: vežame į laukus paruoštus pietus, vandens atsigerti. Kadangi brolis yra vyresnis, tai padeda labai ženkliai, ypač vasaromis.

Nauja technika, geresnės sąlygos pagerino mano tėčio darbo ir veiklos sąlygas ir palengvino gyvenimą žemėje, kurioje gyvename.